

FENYVESI ORSOLYA

Ne csinálj magadnak ehető képet

Értem én, Uram („Kivel beszélsz?”
„Csak magamban.”), hogy kóstolgatnom
csak a te tested illenék,
de mit tehetnék, ha szembe jön velem egy cukrászda,
és felkínálja életem
nagy esélyét: arcképmet
ehető ostyára képzeli (kinyomatja).

Nem az utánzás-e a hízélgés legőszintébb formája?
És ha dörgölözöm, az kedvedre való,
mert neked, Uram, nincs szagod.

Annyi képed sincs, mint nekem. Örökkévalóság
ide vagy oda, én legalább kiválaszthattam, hogy
tizenhét éves kori fotóm kerüljön az ostyára.
Akkor már tudtam, hogy nem maradok sokáig veled.
Minden reggel tegnapi önmagam másolataként
ébredek meg.

Az ostyához torta is tartozott,
a torta pedig megkívánta a vendégeket. Én a tortának
nem mondok nemet, Uram. Sőt, rögzítem a nagy zabát
videokamerával, nevezzük időnek.

Nem voltak elegenden, Uram, de mások
sosincsenek elegenden. Tartottam tőle, hogy így is
túl hamar betelnek velem. Szokás szerint
belőled indultam ki. Ahogy körbeülték az asztalt,
bevonultam az arcmásommal díszített –
nem győzöm hangsúlyozni – tortával,
és mindenkinek vágtam egy szeletet.

Megették az utolsó morzsáig, mert
néztem őket, de a felvételen jól látszik,
hogy közben rettentő kínosan érezték magukat.

Tehát az utolsó morzsáig élek.

A misszionárius

*Amikor megláttam az autót,
amivel utazni fogok,
az jutott eszembe, milyen régen
nem gondoltam sorssal.*

*Omlós kekszekkel voltam. De most már
nem futamodhatok meg, az Isteni színjáték
új fordítását viszem anyámnak,
induljunk.*

*„Remélem, nem tetszik sietni,
az autó nem szobatiszta, ezért
félóránként itatni kell”, mondta a sofőr.
Megígérte, hogy hazavisz, de arról nem ejtett
szót, hogy a jobb oldali visszapillantó tükröt
miért festette feketére. Sötétedett,*

*és akkor nyugodtam csak meg, mikor már a forgalomban
tudomásomra hozta, hogy '96-ban
Istennek szentelte életét.
„Krisztus csak úgy tud csodát tenni, ha előbb
odaadjuk neki azt a halat.*

*És mivel foglalkozik Orsika?”
Aztán ahogy az első itatásból
besoroltunk volna, és egy kamion
engedetlen vastestűnket
a szalagkorlátnak nyomva
tolt minket egyre előre, míg kitátott pofával
libegett nyakunkba
(„Miért nem áll meg?!”),
egyetlen gondolatom az volt:
a picsába, mégsem vigyáz senki
a misszionáriusra.*

*Ennyi volt. Sértetlenül
szálltunk ki a roncsból.*

*De az a perc az időn túlra
hajította, mi testem fonadéka,
a balsejtelmet, és mégis
megvalósította. Nem vigyázott senki
a misszionáriusra.*

*A misszionárius felkért tanúnak,
és mielőtt útjaink elváltak,
megjegyezte, érdemes lenne
elgondolkodnom azon, miért is
nem akarta a szőrös lábú –
feltételezem, nem egy hobbitra gondolt –,
hogy lelkigyakorlatot tartson nekem
hazafelé. Az irodalomról
végig hallgattam.*

*Végül ateisták vittek haza. Meséltem nekik
a misszionáriusról, hogy megnevettessem őket.
A szerelmi életemről érdeklődtek, és azonnal
megállapították, hogy oroszlán vagyok.
Pedig áruló voltam.*

*De legalább már nem félttem,
négy férfi melegített,
míg az autópályán
jóval a megengedett sebesség felett
szaggattuk a kilométereket.*

*És ahogy nem sokkal később vacogva
vártam, hogy anyám ajtót nyisson nekem,
örültem nagyon,
hogy a kabátomat az autóban felejtettem.
Mert írni mentem haza.*

Az akt

*meztelenül álltam az ablakban
mert vártalak repülőgépek cirkáltak felettem*

*leszállásra várva aki meztelen
az láthatatlan forma mint a holtak
üres váza vegyél nekem virágokat
különben csak a test van*

*jöttek mentek lefényképeztek
és én bőrömrre válva*

*megkívántalak repülőgépeket faragtam
lebeletemmel feltűntek szemem előtt*

*a fényes halomba rakott égi testek
idő csontos részei nyakadra kulcsolt ujjpercek*

*és mire végre megpillantottál
ki kellett hozzám hívni a méheket*

OLÁH ANDRÁS

várólistán

*azt mondják hatalmasat koppant a fejem
az utcakövön... pár másodpercnyi
zsibbadt mozdulatlanság után (kikapcsolt test
zárlatos agy – átmeneti állapotban két
semmi közt) ijedt arcokra nyílt a szemem
s összekuporodtak az emlékek
ám később a vizsgálószobában
ahol minden olyan rémisztően fehér
már szolgálatkészzen számolgattam a kávéfoltokat
és jól esett az asszisztens nyugtató érintése:
semmi baj – Isten várólistára tett megint*

jövendölés

*a cigányasszony
szörnyülködve taszította el Isten
csupasz tenyerét mert az egymásba
folyó sors- és életvonal barázdái
véget nem érő fájdalomról
és csalódásról árulkodtak
meghitt pillanatra csupán egyetlen
apró gyűrődés utalt amikor is
Mária lészen majd Isten Pygmalionja
a többi jel könny és pusztulás
képeit vetítette előre a földön
elbizakodott elfajzott sokaságot
kiken nem segít jó szó vagy prófécia
sem rájuk mért szenvedés
mert legyen bár özönvíz
omoljanak le Ninive gögös falai
azok ott semmit sem tanulnak*